

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

15. årgang.

Nummer 21.

1. novbr. 1943.

VITNEMØTER

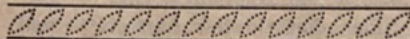
Få ting kan heve et møte som frie vitnesbyrd — og få ting kan ødelegge det mere. Jeg har opplevd begge deler. Ofte har jeg opplevd, at det jeg ikke nådde i min preken, det oppnådde Gud gjennom vitnesbyrdene. Men jeg har da også opplevd det motsatte. Jeg husker særskilt ett møte, et fellesmøte i en av våre byer. Det var et av de møter, hvor Guds kraft er så følbart tilstede, at en blir forvissnet om: Store ting må skje i kveld! Men så oppfordret møtets leder til frie vitnesbyrd, og en mann går fram og «vitner» slik at det var bare en ting å gjøre, avslutte og se å få folket hjem. Nå vel — det kan være galt, om ikke så galt.

Det ville være synd om noe så bibelsk og så velsignet skulle komme i miskreditt. Men forholdet er, at det nesten bestandig er med en viss engstelse en går til vitnemøte. Jeg har ofte opp gjennom årene følt trang til å snakke ut litt om våre vitnemøter. Det har altså ikke noen «lokal» årsak, det er noe som går igjen over alt.

Er vitnemøtene bibelske? D. v. s. fins det noe i det nye testamente som berettiger frie vitnesbyrd på de offentlige møter. Ja — det må da være utenfor all tvil. I 1. Kor. 14, 26 står det: «Hvorledes er det altså, brødre? Når I kommer sammen, så har hver av eder en salme eller en lære eller en åpenbaring, eller en tunge eller en tydning: la alt skje til oppbyggelse!» Og i Efs. 5, 18—19 leser vi: «Bli fylt av Anden, så I taler til hverandre med salmer og lovsanger og åndelige viser, og synger og leker for Herren i eders hjerter.» Selvfølgelig er det ikke sikkert, at det passer å ha vitnesbyrd på hvert eneste møte, det kan lett bli «seremoni» også av «frie» vitnesbyrd. Men det er like sikkert, at i

den menighet hvor de aldri lar menigheten slippe til med sine vitnesbyrd, der vil de gå glipp av store åndelige velsignelser, og lett stivne til. Minst ett møte i uken bør det være anledning til vitnesbyrd.

Hvem bør vitne? Dersom bare fullkomne kristne skulle vitne, ble det selvfølgelig ingen som kunne vitne. Men på den annen side bør det være en minimumsfordring, at den som vitner, må eie så mye respekt blant sine medmennesker, at vitnesbyrdet ikke blir til spott og forargelse. Vi kjenner fortellingen om

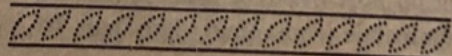
Den gode hyrde.

*Jeg er den sanne hyrde
de kjende skal min røst.
Jeg reise vil den faldne
og gi den svake trost.
Jeg søkt har og funnet
det får som var fortapt
og no i mine armer
det hviler trygt og fast.*

*Min hjord den vil jeg røkte
når ulven trenger fram
og i min ånd den føre
til livets rene vann.
Ja, drikk av dette vannet
med friske åndedrag
det er Guds nådeskilde
som vi i Kristus har.*

*Jeg er den gode hyrde
og de er mine får.
Og se, i mine hender
de bærer dype sår.
Se det er stridens merke
når fårene hentes hjem
til den store staden,
det nye Jerusalem.*

Alfr. Karlsen.

Ola, som nettopp var begynt å vitne, men som øyeblikkelig satte seg, da konas røst nede i lokalet: «Jeg er her, Ola!» Med denne «klausul» vil jeg si: det er alle troendes rett å vitne om sin Frelser. Hvorfor er likevel så mange tause? De fleste vil sikkert svare: Jeg skjømmer meg bare ut — jeg sier det så dårlig. Ja, der har vi det. Vaskeekte æresjuke. Det er da vel ikke oss, som skal æres, Det var da vel Kristus! Og forresten: det er en stor misforståelse dette, at det er de «fine» vitnesbyrdene, som virker mest. Jeg har så ofte opplevd, at de vitnesbyrdene, som har kommet «med bena opp og hode ned» har blitt til størst velsignelse. Det er hjertevarmen og gløden det kommer mest an på.

Hva vil det så si at vitne? Her tror jeg misforståelsen er aller størst. Det er nemlig ikke det samme som å preke over en tekst. Hermed er det ikke sagt at det ikke er rett å knytte sitt vitnesbyrd til et bibelord. Tvert om: det er nettopp våre erfaringer på Bibelens grunn vi skal vitne om. Men mange vitnemøter har blitt totalt ødelagt ved at en eller annen har stått opp, lest opp en tekst, og holdt en lang preken nr. 2 (eller 3). Etter et slikt «vitnesbyrd» kan en som regel gå til avslutning av møtet. Hva er så å vitne? Ja, hva menes det i alminnelighet språkbruk, f. eks. i en rettssak? Det menes rett og slett at en skal fortelle det en har sett og hørt og erfart i vedkommende sak. På samme måte med et vitnesbyrd om Jesus. Det skal være å fortelle om opplevelser i samfunn med Ham. Det kan være rent indre, åndelige velsignelser — erfaringer av Guds fred og glede i Den Helligånd. Eller det kan være håndpåtigelige beviser på Guds ledelse om dagen, eller direkte bønnehørelse. I all fall noe opplevd! Og helst noe ikke altfor langt tilbake i tiden. Jeg husker en mann

(Forts. side 84.)

MSJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Vinterhefte.

Vi får dessverre ikke anledning til å gi ut noe vinterhefte i år. Det vil bli to nummere i november som vanlig og nummerne for desember blir slått sammen til et dobbeltnummer.

Vi kan enda ta imot nye abonnenter.

Dåpen - Barsedåpen.

Predikant O. Karlsen har gitt ut en ny brosjyre angående dåpen. Han behandler emnet inngående og belyser saken fra bibelen og fra bibeltolkeres uttalelser. Likeså har han hentet beviser fra den tidligste kirkehistorie.

Om ikke skriftet akkurat inneholder noe nytt angående emnet så er det allikevel av interesse for dem som vil trenge dypere inn i denne sak. Boken kan bestilles hos O. Karlsen, Kvastobyen, Skjeberg st.

Prisen er kr. 1.25 + porto 20 øre.

Forfatteren opplyser at da Skjeberg poståpneri ikke ekspederer etterkrav må beløpet sendes med bestillingen. Det må vel forresten være feil. Poståpneriene plikter vel å sende mot etterkrav. G. Iversen.

50 år.

Math. Gran, Sande st., Vestfold, fyller 50 år 6. november.

Br. Gran har virket mye på småsteder og forsømte steder. Han har vært interessert for arbeidet i Nord-Norge og misjonsvirksomheten i det hele.

Mange vil nok mines ham på 50-års dagen.

Adressen er: Sande st., Vestfold.

En hilsen.

Halleluja! Pris Herren for han er god. Hans miskunnhet varer evinnelig. (Salm. 106, 1).

Først må jeg takke for den kjære «Røsten» som jeg har hatt i så mange år og fremdeles har. Den har gitt meg så mye godt. Samtidig vil jeg gjerne få forandret adressen, da jeg no er flyttet.

Gud velsigne dere.

A. J.

Hensovet.

En av brødrene i venneflokken vår, Nils Tollefsen, fikk onsdag den 6. oktober legge ned sin vandringsstav.

Han har stått med siden vekkelsen vinteren 1928 og det var i hans hjem møtene ble holdt. Han var frelst lenge før, og sto i en rekke av år tilsluttet baptistmenigheten på stedet. Var også dens forstander en tid, men gikk så ut derfra. Men ivrig som han var for sjeles frelse og Guds saks framgang ble han ikke liggende i dødvann, som man sier, men begynte med bønnemøter sammen med noen få andre og Gud svarte med vekkelse som allerede nevnt.

Siden den tid har han stått med som ledende eldste til sin dødsdag. Siden krigen kom har vårt lokale vært opptatt og venneflokken har lidt meget av den grunn, men til det siste ba han om at Gud måtte besøke stedet enno en gang med vekkelse. Og vennene i særdeleshet lå hans hjerte nær. Balsfjord har blitt en bønnesjel fattigere og vennene har mistet en trofast forbeder.

Den siste søndag han levde besøkte jeg ham. For meg sto det klart at det var siste gang vi blandede vår røst på denne siden. Han så ikke så dårlig ut at det var det som ga meg tanken, men ånden vitnet i den retning.

Vi leste sammen Joh. 14, etterpå sang vi: «Gud være lovet, min sjel er frelst.»

Vi ba også om at han måtte slippe å lide og Herren bønnhørte i dette ennskjønt at doktoren dagen etterpå mente at det ville bli et langt sjukeleie.

Så er da et langt og kampfullt liv til ende. Han ble nær 80 år gammel.

Han etterlater seg hustru og flere pleiebarn. Herren gi at hans bønn må bli hørt også for pleiebarnas vedkommende som enno ikke har be-

stemt seg for å vandre i hans fotspor.

Han ble begravet fra hjemmet under enestående stor deltagelse den 11. Undertegnede talte i hjemmet og pastor Waldemar fra baptistmenigheten på graven.

Så lyser vi fred over vår kjære brors minne, og ber at Herren må styrke hans hustru som er igjen med et skrøpelig legeme.

Henrik Eilertsen.

Herren hjelper.

Når det mørkner, og du synes
håpets stjerne dunkel er,
frykt da ei, du ham tilhører
Jesus Krist din frelser kjær.
Han har lovet deg å føre
gjennom livets trange pass.
Ingenlunde vil deg slippe,
for så har han selv jo talt.

Når ensom her du synes være,
av venner misforstått du er,
vegen den er trang og knudret,
tørner sårer foten her.
Ha ditt blikk mot Jesus rettet,
hjelpen han deg sende vil,
fra helligdommen blir du støttet,
troen den blir frisk og sunn.

Ifra Herren hjelpen kommer,
se kun oppad og vær glad.
Herrens øyne trofast våker
over deg for hver en dag.
I hans hender er du tegnet,
og en ildmur rundt omkring,
for å verne deg for angrep
som fienden vil sette inn.

Snart det skjer hva der står skrevet,
Jesu komme skal igjen.
Hold deg våken og vær rede,
olje ha på lampen din.
Ifra jorden skal vi flytte,
forvandlet bli — å, skjønne dag,
vi Jesus møte skal på skyen,
store dag. — Halleluja!

Hole, Ringerike i oktbr. 1943.

Rolf Westlie.

Snart kommer Jesus fra himmelen ned
Salige tanke med jublende fred,
Alt blir forandret når Jesus vi ser.
Det er det mål som er satt for enhver.

Alt skal forandres.

Tenk vi blir forvandlet.

Når vi hans åsyn ser.

Stevne i Mandal.

Søndag 10. oktober ble det holdt et vellykket stevne i Mandal, i strålende høstvær. Mange venner fra omliggende steder var møtt fram. Om formiddagen var det fellesmøte med frelsesarmeen, hvis lokale var helt fylt. Red. Alf Kasborg bar fram et herlig budskap fra Salm. 42: «Som hjorten skriker etter vann.» Vårt kristenliv er ikke stillestående, men stadig i bevegelse. Har du behov skal Gud møte deg. Han er avhengig av ditt behov o. s. v. Sangeren Erling Andresen fra Kristiansand deltok med sang. Br. Gustav Svennevik talte fra samme salme. Det var budskap i tunger og tydning.

Om ettermiddagen hadde vi Mandals bedehus som var fullt besatt. Kl. 3 talte Wik, Svennevik og Evenstad. Sang av Kasborg og Andresen og frie vitnesbyrd.

Etter en kaffepause begynte møtet igjen kl. 6. Erling Andresen vitnet og sang. Br. Kasborg talte om at «alt er ferdig.» Det er enno rom. Budskapet var vekkende og båret fram med kraft. Etterpå talte Wik og Evenstad. Andresen og Kasborg sang. Det helt igjennom gode stevne ble beseglet med at en 19 års gutt ga sitt hjerte til Gud, hvilket vi anser som det største av alt som skjedde på stevnet.

Da jeg kom for å ha noen møter for stevnet fikk jeg anledning til å besøke avdøde br. Skoyes hustru. Savnet i hjemmet var stort, men søster Skoye trøstet seg med at hun skulle få se ham igjen snart, samtidig som hun var glad for at hans lidelser var slutt og at han var hjemme hos Herren.

Besøkte også konditor Rosenstad fra Danmark som har vært med i den frie bevegelse helt fra 1910. Han er særlig godt bevandret i Guds ord og det var lærerike timer å høre på ham. Han hadde aldri lagt bibelen «på hylla» og Herren har gitt ham et stort lys. Jeg nød stor gjestfrihet hos de kjære søsken i Kristus, Petter og Anna Nilsen.

Sender mine kjærligste hilsener til alle de kjære venner rundt om i vårt land. Snart kommer dagen da han som komme skal skal komme igjen, og han skal ikke drøye. Da skal vi holde stevne der hvor vi aldri skal

skilles. Ære være Gud og Lammet!
Amen! Eders i hans tjeneste
Halfdan Wik.

På pilgrimsferden.

Lørdag 9. oktober sto atter kursen til Halden. Både formiddag og ettermiddag var det mange folk på «Bethel». «Kristi menighet» på Halden er en gammel forsamling og har noe av den fasthet og tyngde som yngre forsamlinger ofte mangler. Søndag formiddag, som mange steder, er vanskelig å samle folk på, er her det møte hvor de fleste møter fram. De har et godt sangkor som sammen med strengemusikken deltok på begge møtene.

Mandag hadde søstrene sitt misjonsmøte og det var ikke så få samlet. Leste om bønnen, og det var en god stund.

Menigheten har også to utposter, hvor det er lokaler. Tirsdag var det møte på det ene, ved Hov. Lokalet ligger på en høyde med utsikt over fjorden og langt inn i Sverige. Møtet var godt.

Onsdag reiste jeg hjem med bussen og fikk lest korrektur og ordnet med «Røsten». Den skal ut igjen. Det er ikke så mange folk på onsdagsmøtene. Gud gi at det ble vekelse og sjeler søkte Gud.

Torsdag var det møte på den andre utposten, på «Salen» i Tistedalen. 6 brødre som synger og spiller og går under navnet «sangbrødrene», var med og sang og vitnet.

Det er store virkefelter og store muligheten for menigheten i «Bethel», men det må bli alt for mye for en mann å klare alt dette. Br. Isaksen burde ha hjelp i arbeidet av en yngre predikant. Det er virkefelt nok for to her.

Fredag var det ungdomsmøte.

Søndagens to møter var gode. Bra med folk og åpent å vitne.

Mandag var det søstermisjon igjen og flere søstre en forrige gang. Det var et fredelig og godt møte.

På kvelden tok jeg en tur på «Salen.» Det var en evangelist fra Oslo som talte der sammen med Knut Pettersen. Det var mange folk samlet. En stor og flink musikkflokk her de. Det var en fryd å se både unge og eldre samlet på platformen med sine instrumenter. Men at de først begynte å stemme kl. 8, når møtet skulle begynne ga ikke noe godt inn-

trykk. Muligens det bare var et tilfelle at det hente slik, men hvor det kan skade og hindre. Dere som spiller og synger: Forsøk å ha det i orden og begynn så presis som mulig. I broder Axel Wolds dager på «Løgen», Moss, måtte musikken være på plass og ferdig på klokkeslettet. De som kom fem minutter etter tiden måtte sitte nede og kom ikke på platformen det møtet. Det kunne synes noe strengt, men det var nok riktig.

Søndag hadde de fått be med frelsessøkende. Så ikke noen som ba om forbønn om frelse den kveld, men det skjer jo mye som ikke vi ser. (Etter seinere opplysninger var det et par som bøyde seg).

Fortsatte på Halden uken ut.

Lørdag 23. oktober var musikkvennene i Misjonshuset samlet til en liten fest i anledning at søster Anna Hansen fylte 65 år. Søster Hansen har vært trofast med i menigheten og deltatt i musikken i flere år. Reiste til Halden igjen med 9-bussen om kvelden.

Møtene i «Bethel» søndag var ganske bra besøkt og åpent å vitne.

Mandag var det begravelse etter br. Haldor Hansen, Skjulstad. En av de gamle brødre i Misjonshuset er igjen vandret herfra for å være med Herren. Kapellet var overfullt av folk og etterpå var det minnefest på lokalet.

Dagen etter sto kursen igjen til Halden. Det er blitt å reise fram og tilbake mellom Sarpsborg og Halden flere ganger i uken, men det går jo fint når det ikke er lengere veg.

G. I.

En utmerket resept.

Hvis du finner deg selv utålmodig, så sett deg ned hos Job og hvil deg.

Hvis du er heftig, gå så hen og hils på Moses.

Hvis du er svak, og dine kne begynner å svikte, bli da en stund hos Elias.

Hvis ditt hjerte lengter etter sang, så lytt til David.

Hvis du er ved å bli treg og trett, søk da hen til Esaias.

Hvis du merker at ditt hjerte er kaldt, la så kjærlighetens apostel Johannes, varme deg.

Hvis din tro synker, så les apostelen Paulus' brever.

Hvis du glemmer din framtid, så stig opp på åpenbarelsens berg og se inn i ditt framtidsland.

Vitnemøter.

(Forts. fra side 81.)

i en av våre menigheter, som aldri kom lenger enn til 1907 i sine vitnesbyrd. Jeg må tilstå med all respekt for 1907 — at det tilslutt begynte å smake litt gammelt. I enkelte butikker har jeg sett denne plakaten: «Daglig frisk vare!» Ja — helst det også i våre vitnemøter.

«Fort opp — og fort ned,» synes meg å være en ypperlig rettesnor for våre vitnemøter. Jeg mener ikke at en skal sitte med klokka i handa, når noen vitner (unntatt i ovennevnte tilfelle, da en slik klokke-manøvre kan utrette store ting). Den som vitner, skal ikke behøve å stå nervøs for ikke å være snar nok Tida kan variere ganske meget for de forskjellige. Men over 5 minutter tror jeg ikke blir av det gode. Og jo kortere vi er — desto fler kan komme til.

Bibelen gir ellers innen denne ramme stor bevegelsesfrihet, som vi så av de siterte skriftsteder: det kan være både et sang- eller salmevers, sunget eller lest, en åpenbaring, et budskap i tunger med tyding o. s. v. eller — som nevnt — liketil å fortelle om opplevelser i samfunnet med Kristus.

En ting til føler jeg trang til å nevne. Dersom du sitter og brenner med et vitnesbyrd, og møtets leder går til avslutning uten å gi noen anledning, så stå opp i Herrens navn og avlegg ditt vitnesbyrd. Jeg går da selvfølgelig ut fra, at det ikke er «prekesjuka» som driver, men et Gudgitt vitnesbyrd du har. Ingen åndelig leder vil ta slikt ille opp, tvertom! Det er ikke bestandig så lett for oss Herrens vitner å bli klar over et møtes avslutning. Men er vi åpne for Gud og for Andens ledelse, så klarer *Han* avslutningen. Jeg husker særskilt et møte. Jeg var ikke helt klar over hvordan jeg skulle avslutte. Men da reiser en broder seg opp og sa at han brente med et vitnesbyrd om Herren. Etterpå fikk jeg oppleve et av de mest velsignede vitnemøter jeg har vært med på. Hvis vi alle var lydøre og lydige, så skulle vi få meget mer ut av mange møter enn vi fikk. Men ved vår ulydighet stengte vi så manganen for nådestrømmene. Vi skulle ønske en vitnemøtenes «renesanse». Men skal vi få det, må vi leve slik i Herrens

nærhet, at vi har noe å vitne om. Og vi må bringe oss selv inn under Andens tukt, så vil alt det vi har skrevet om komme av seg selv.

M. Torjussen
i «Misjonsbladet.»

Guds frelsesveg.

Full frelse: Tro på den Herre Jesus, så skal du bli frelst.» (Apgj. 16, 31).

Menneskets stilling: «Synden kom inn i verden ved et menneske og døden ved synden og døden således trengte igjennom til alle mennesker fordi de syndede alle.» (Rom. 5, 12).

«Den lønn som synden gir er døden.» (Rom. 6, 23). «Vi for alle vild som får, vi vente oss hver til sin veg.» (Esaias 53, 6).

Guds kjærlighet: Kjærligheten består ikke deri at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin sønn til soning for våre synder.» (1. Joh. 4, 10).

«Så har Gud elsket verden at han ga sin sønn den enbårne, for at hver den som tror på ham ikke skal fortales, men ha evig liv.» (Joh. 3, 16).

Kristi forsoning: «Kristus døde for våre synder og han ble begravet og han oppsto 3 dager etter skriftene.» (1. Kor. 15, 3—5).

«Herren lot alle våre misgjerninger ramme ham.» (Esaias 53, 6).

«Han bar våre synder på sitt legame på treet, for at vi skule dø bort fra våre synder og leve for rettferdigheten, han ved hvis sår I er lekte.» (Pet. 2, 24).

Hvordan skal vi tilegne oss frelsen? «Kom til meg alle I som strever og har det tungt, og jeg vil gi eder hvile.» (Mat. 11, 28).

«Den som kommer til meg vil jeg ingenlunde støte ut.» (Joh. 6, 37).

Guds ord sier om den som kommer: «Alle dem som tok imot ham ga han rett til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn.» (Joh. 1, 12).

«Gud har gitt oss evigt liv, og dette liv er i hans sønn. Den som har sønnen, han har livet; den som ikke har Guds sønn, han har ikke livet.» (1. Joh. 5, 11—12).

Bekjennelsens betydning: «Dersom du med din munn bekjenner at Jesus er herre og i ditt hjerte tror at Gud oppvakte ham fra de, da skal du bli frelst.» (Rom. 10, 9).

«Hver den som kjennes ved meg

for menneskene, han skal også jeg kjennes ved for min far som er i himmelen.» (Matt. 10, 32).

Gravferd.

Mandag den 25. ds. ble H. Hansen-Skjulstad stedt til hvile på St. Olavs gravlund under usedvanlig stor deltagelse. I kapellet, som var vakkert pyntet med palmer og flor, ble det åpnet med sangen: «Når solen daler og når aftenfreden —». Etterpå talte forstander G. Iversen over skriftordet: «Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier?» Døden er ubarmhjertig og gjør sitt inntrykk hos både fattig og rik og skåner ingen, men for den som har opplevd frelsens forvissning, er dødens brodd borttatt. Døden er en inngang til livet for den som har funnet Kristus. Dens herskermakt ble brutt på korset, og det er derfor apostelen Paulus kan spørre: Hvor er din brodd?

Etter talen ble der sunget: Skal vi møtes hist ved floden?

Der ble lagt krans på båret fra hustru og barn ved sønnen, lektor Skjulstad. Fra søster og familie ved typograf John W. Larsen, fra menigheten i Misjonshuset ved A. Holm, fra venner på Greåker ved H. Groth, fra naboer ved lærer Rognhaug og fra venner i Tune ved Ramstad.

Marsjaller var A. Hedberg og Lars Pettersen.

Etter begravelsen ble den store sørgeskare innbudt til minnefest i Misjonshuset, hvor avdøde har stått tilsluttet over en mannsalder. De ca. to hundrede deltagere ble rikelig bevertet og det var tale av forstander Iversen, predikant Andreassen fra Fredrikstad og en rekke andre. En del av Misjonshusets strengemusikk deltok med sang og musikk. Minnefesten ble avsluttet med: Å tenk når en gang samles skal.

(Sarpsborg Dagblad).

Tillit.

En liten pike lå sjuk. Bestefar stakk innom for å se til henne før han gikk på arbeidet om morgenen. Hun hadde skrevet på tavlen sin: «Jeg vil så gjerne ha noen kaker, bestefar». Bestefar sa ikke noe, men til middag kom han med kakene. Da hadde hun alt skrevet på tavlen: «Takk, takk, bestefar». Så sikker var hun på at hun ville få dem av bestefar når hun hadde bedt om dem.

Nummer 2

Det var t

at jeg kje

men jeg vi

Som ung

heten ved

å by. Bal

herlighet e

såpeobler

— gleden

Gud og Je

Et hvert

til omvend

bestemt til

er djevelen

i mennesket

er bestemt

nok å lese

Gud elsket

beredt djev

(Matt. 25, 4

kommer fo

man har G

vorlig er d

Vismann

«Tenk på d

dager.» —

det vanske

Det store

funnet sted

må skrives

frukthøsten

frelst.» De

maning: «

da forherd

Det store u

menneskeli

Det er v

gamle er i

sjel frelst.

ken», nede

tilgivelse

time er kon

Et nytt

sin egen stu

med Gud.

mange fatt

Mesterens